

Οι ανθρώπινες ανάγκες

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ανθρώπινες ανάγκες.JPG

Είναι παρατηρημένο ότι οι άνθρωποι της εποχής μας έχουν σύγχυση. Δεν γνωρίζουν πώς να δημιουργούν και να διατηρούν σχέσεις, πώς να διαλέγονται, πώς να συμπεριφέρονται σε κατώτερους, συνομήλικους ή μεγαλύτερους τους, πώς να αντιμετωπίζουν τα πρακτικά, συνηθισμένα ή έκτακτα προβλήματα της ζωής. Ασφαλώς αυτή η σύγχυση προεκτείνεται και στη σχέση τους με το Θεό. Δεν ξέρουν πώς να προσευχηθούν, πώς να Τον συναντήσουν, πώς να φτιάξουν τη σχέση μαζί Του, όταν χαλάσει.

Από την άλλη, υπάρχει έντονη η ανάγκη της ηρεμίας, της εσωτερικής ασφάλειας και ισορροπίας, της απαλλαγής από το άγχος. Μέσα σ'αυτή την κατάσταση «ζητείται ελπίς», θέλει κάπου να πιαστεί ο σημερινός άνθρωπος, για να πορευτεί τη ζωή του με νόημα και βεβαιότητα ότι θα κυριαρχήσει μέσα του η χαμένη χαρά και ειρήνη.

Είναι τραγικό οι ποιμένες της Εκκλησίας να μένουν εκτός των προβλημάτων του λαού τους. Να θεωρούν ότι τα διάφορα ψυχολογικά προβλήματα, οι δυσκολίες προσαρμογής στη ζωή, οι χαλασμένες διαπροσωπικές σχέσεις, δεν τους αφορούν, γιατί είναι ζητήματα που θα πρέπει να δουν οι ψυχολόγοι. Μόνο ό,τι έχει σχέση με την «πνευματική ζωή», δηλαδή το Θεό, τους αφορά.

Όμως οι άνθρωποι που μας πλησιάζουν για να μιλήσουν μαζί μας, επειδή φορούμε το ράσο, έχουν τα βάρη της ζωής, Γ'αυτό και φαίνεται ότι πιο πολύ τους ενδιαφέρουν αυτά τα βάρη παρά η σωστή σχέση τους με την Εκκλησία, που φαίνεται ότι εκπροσωπούμε.

Είναι αναγκαίο να τονιστεί ότι ό,τι αφορά τον άνθρωπο, υλικό, ψυχικό ή πνευματικό, ο ιερέας ως πατέρας καλείται να το αντιμετωπίσει. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα γνωρίζει όλα και μπορεί όλα να τα κάμει. Σημασία έχει το ενδιαφέρον που θα δείξει, ως έκφραση αγάπης και συμμετοχής στη ζωή του ανθρώπου, παρά οι δυνατότητές του. Γιατί το ενδιαφέρον θα τον κατευθύνει προς άλλους ειδικούς για τα ειδικά προβλήματα.

Από την πλευρά των σημερινών ανθρώπων που απευθύνονται στον ιερέα για βοήθεια οποιασδήποτε μορφής, παρατηρείται μια «απαίτηση» να μπορεί οπωσδήποτε να βοηθήσει. Λες και στο πρόσωπο του βλέπουν τον παντοδύναμο και παντογνώστη Θεό. Μήπως έτσι λειτουργεί υποσυνείδητα; Αυτό όμως δεν παρατηρείται και στα παιδιά, που θεωρούν τον πατέρα τους ικανό και γνώστη

όλων των θεμάτων;

Όσο και να πιστεύουμε ότι ο ρόλος των ιερέων είναι άλλος από του ψυχολόγου ή ψυχιάτρου, του κοινωνικού λειτουργού ή του υπεύθυνου κοινωνικού παντοπωλείου, η πραγματικότητα βρίσκεται στη θεώρηση των ανθρώπων, πώς δηλαδή μας βλέπουν με βάση τις ανάγκες τους.

Όμως χρειάζεται όλοι μας, κληρικοί και λαϊκοί, παρόλη τη σύγχυση που επικρατεί, να προσανατολιστούμε προς τον ουσιαστικό στόχο: Η ύπαρξη του κάθε ανθρώπου δεν περιορίζεται στα χρόνια τούτης της ζωής, που έχει ημερομηνία λήξης, αλλά εκτείνεται προς την αιωνιότητα. Το «ουκ επ'άρτω μόνο ζήσεται άνθρωπος» του Χριστού προς το διάβολο, δίνει το μέτρο. Ναι, τα υλικά και ψυχικά αναγκαία για να ζήσει ο άνθρωπος, αλλά όχι μόνο. Είναι και όσα του χαρίζουν από αυτό τον κόσμο την αιώνια ζωή, την ουράνια ασάλευτη Βασιλεία του Θεού.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com